

נחמן פרקש עייף.
 בימים אלו הוא מתקרב לשנתו ה-38 — ועדיין לא מצא לעצמו מנוח. לפני שלוש שנים יצא בפעם האחרונה מבית-סוהר, לאחר שישב סך כולל של 15 שנה — כמעט מחצית חייו.
 בראש פינה הוא הכיר צעירה דתיה בשם גאולה כמוס, עבר להתגורר איתה בוואדי שומם, עד שהמשטרה גילתה לפני שבועיים, שגידל שם מריחואנה. הוא נעצר, הובא בפני שופט בית-המשפט המחוזי בנצרת יוסף מרגלית, הודה ב"אשמה, הורשע — ושוחרר בערבות, ל"אחר עדויות-אופי מצויינות. הוא התחייב להיות בפיקוחה של יהודית שטחל, המורה שלו ליוגה בת ה-55, תושבת כפר הטבעונים אמירים.
 השבוע, לאחר שיחרורו בערבות, הסכים נחמן פרקש לספר על הידרדרותו לעולם הסמים:

ה תחלתי להיות פושע בן 20. גנבתי כדי לאכול. אף פעם לא הייתי שבע. הורי היו עניים. לא היה מה לאכול. גרתי ברחוב לבנדה בתל-אביב. כל הסביבה היתה של פושעים. היית גכנס שם לפשע אם רצית או לא רצית. לא היתה לך ברירה. אתה יודע מה זה שכל החברים שלך, השכנים שלך, פושעים? תאר לך מה היה קורה למישהו שלא היה מסכים לשתף עצמו עם החברה. אני הייתי מתאגרף. הייתי חזק. כל אחד ידע את זה. כבר מגיל צעיר הציעו לי החברים להשתתף בכל מיני מיבצעים. כמה זמן אתה יכול להתנגד להצעות כאלה — ביחוד כשאתה רעב? יום? יומיים? שלושה? תוסיף לזה את הלחץ החברתי.

בראיון מיוחד

עם

השולם הזה

מאשים

נחמן

פרקש

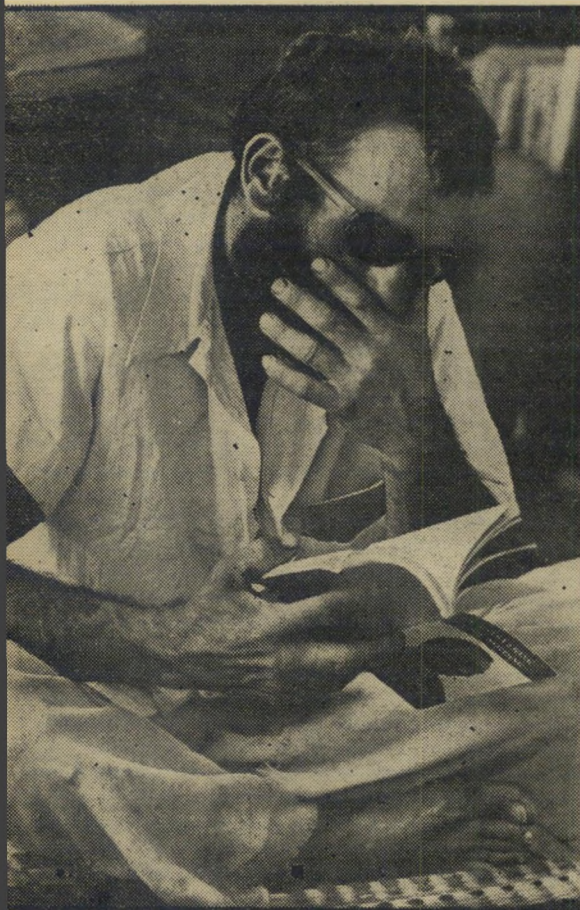
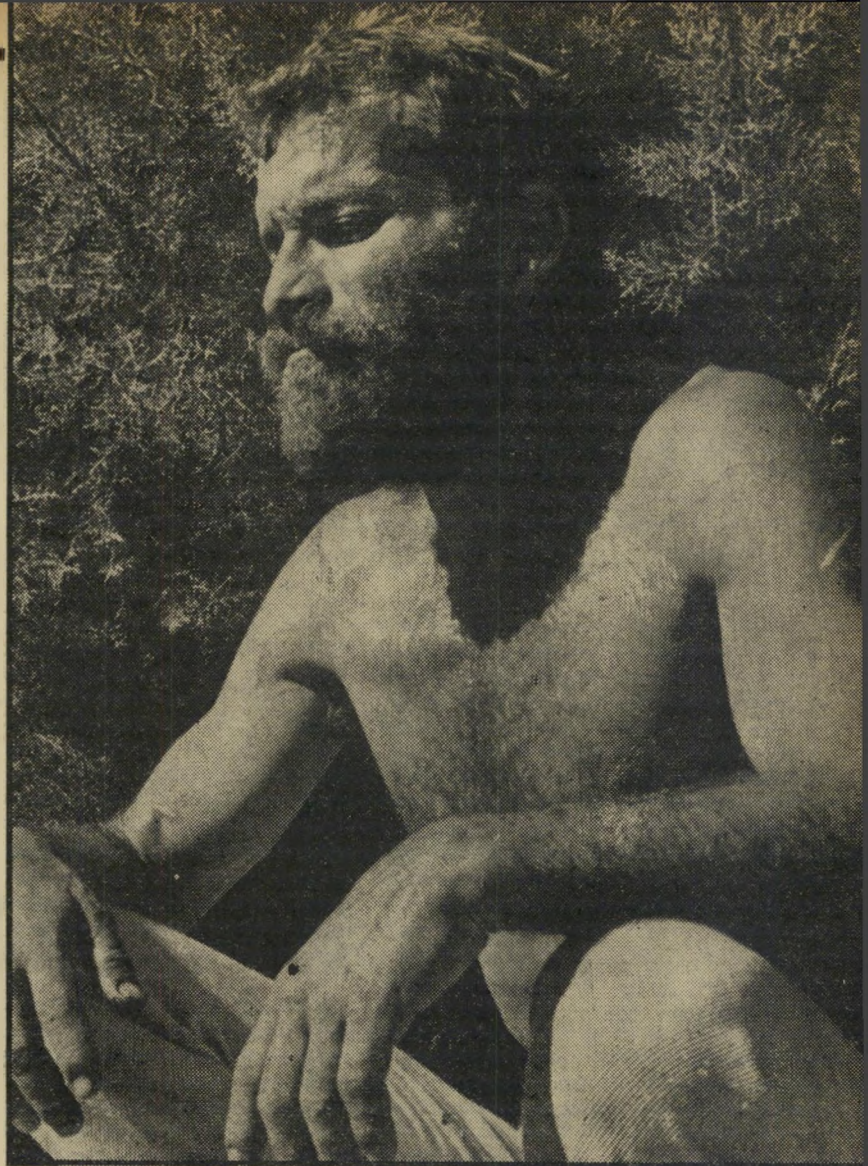
את

החברה

הישראלית:

אתם

עשיתם ממני חשישניקה!

„אני מנסה ללמוד פילוסופיה.“

„היוגה משפיעה עלי מצויין.“

„נכון, הייתי פושע...“